

Vid enke-fru capitainskans
väborna [sic] fru Gertrud
H. Freidenfelts född v...

1700-1829 81 Cbza 1779 Köhler

National Library
of Sweden

Vid

Enke-Fru Capitainkans

VÅBORN^eA FRU

GERTRUD H. FREIDENFELTS

FÖDD VON KÖHL^eRS

Graf.

WASA, tryckt af GEORG WILHELM LONDICER.

+5 Dec. 1779

HVAD mörkt, hvad ångsligt rum, vårt hela väsend ryser!
Ej Himlens glada Sol i denna boning lysar!
Här håpnar vårt förnuft, allt svartnar för vår syn!
Vårt minne flyr: Det jordens prackt förgäter,
Och ögat skumt, ej mer de kloten mäter,
Som sväfva uti skyn.

Här klädes Purpurn af, här läggas Kronor neder.
Här flockna Slägters lif, här slutas Deras Leder.
Här Spiror, Spador bryts och kastas om hvarann.
En Adling här Sitt Vapen sönderkrossar.
En Ustling här sig från des paltor lossar,
Och blir lik högsta man.

Du usla människo-lif, som gruset på dig lastar,
Du vansklighetens rof, se målet hvart du kastar.
Din åra, frögd och glans, din lycka, gods och gull:
Alt, likt en rök, med vådrens flygt försvinner;
Om hjertat ej af rena Dygder brinner:
Så glömmes ock din mull.

Se här i dödens famn, Den årans frugter samlat;
Men under tidens lopp, ej efter skuggor samlat.
Dess hjerta alltid ömt, Dess öga alltid klart,
Alt flygtigt fann på jordens hela yta,
Der alt, man ser, förändras, undansflyta,
Som vatnen i sin fart.

Hon såg: hur Lyckans Sol, dess ljusva strålar sprider
Och, under ögats blick, i svarta molnen skrider,
I lifvets största lugn, hur motgångsstormar gry,
På Dygdens stig, hur hvassa törnen mota:
Men ödet feck, omväxla, rasa, hota;
Dock ej Dess hjerta bry.

Hon såg, vid åldrens höst, då all ting tycks försvinna,
Sitt blod, på årans fält, i värda ådror rinna;
Men, utom tidens gränts, Hon största Sällbet fann:
Nu ser Hon lif, som evigt tagit rötter,
Och stjernors glants långt under sina fötter.
Följ sjäten Vandringsman!

